

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., v právní věci žalobce **BUDEST, s.r.o.**, se sídlem Moravské Budějovice, Srážná 444, zastoupeného Mgr. Ondřejem Hradilem, advokátem se sídlem Třebíč, Bráfova tř. 531/37, proti žalovanému **Generálnímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Praha 1, Lazarská 15/7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2014, č. j. 45 268/14/7001-11100-013165,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále též „OFŘ“) ze dne 11. 2. 2014, č. j. 3412/14/5000-14101-709052, kterým zamítlo návrh na povolení obnovy řízení ukončeného rozhodnutím o odvolání vydaným OFŘ dne 22. 4. 2013, pod č. j. 10748/13/5000-14101-709052, ve věci

dodatečného platebního výměru Finančního úřadu v Moravských Budějovicích (dále též „správce daně“) ze dne 17. 9. 2012, č. j. 51839/12/332970710513, na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období 2010. Správce daně dospěl k závěru, že finanční prostředky vyplácené žalobcem tehdejšímu jednateli a společníkovi žalobce Ing. H. nebyly zahrnuty do základu daně a nebyla u nich sražena a odvedena záloha na daň z příjmů, přestože se jedná o příjem ze závislé činnosti dle § 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobce měl za to, že nejednalo o příjmy ze závislé činnosti a z funkčních požitků, ale o vyplácení podílu společníka na zisku obchodní společnosti, který však byl vyplácen neoprávněně pro rozpor se zákonem. S tím se odvolací orgán neztotožnil a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[3] Následně podal žalobce návrh na povolení obnovy řízení ze dne 19. 7. 2013, ve kterém uvedl, že v měsíci červnu 2013 a) vyšly najevo nové skutečnosti a důkazy, které nemohly být bez jeho zavinění uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí; b) není vyloučeno, že rozhodnutí bylo učiněno na základě neplatného a neúčinného a křivé výpovědi svědka; a d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení. Nový důkazní materiál byl předán Policii ČR, která vzhledem k rozsahu a závažnosti případu zakázala žalobci podávat komukoli jakékoli informace, tudíž žalobce nemohl návrh blíže odůvodnit. V doplnění návrhu doručeném správci daně dne 6. 9. 2013 žalobce uvedl, že dne 3. 9. 2013 podal civilní žalobu na náhradu škody způsobené Ing. H., součástí žaloby je i odborné posouzení zpracované notářským úřadem JUDr. M. a odborné posouzení společnosti IRIDA, s.r.o., ke způsobu vedení účetnictví se zaměřením na vyplácení tzv. odměn společníka.

[4] Dne 6. 9. 2013 byla správci daně doručena odpověď Policie ČR na výzvu k poskytnutí informací. Součástí odpovědi byla kopie knihy dluhů k datu 1. 10. 2002, 20. 3. 2003 a 30. 10. 2003 spolu s ručně psanými poznámkami. Dále bylo sděleno, že dalším důkazním materiálem jsou daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob Ing. H.

[5] Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2014 dospělo Odvolací finanční ředitelství k závěru, že předložené důkazy nesplňují podmínky § 117 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), jelikož se nejednalo o nové skutečnosti nebo důkazy, které by nemohl žalobce uplatnit v řízení již dříve.

[6] Žalovaný se ztotožnil se závěry OFŘ a ani důkazy předložené žalobcem v rámci odvolacího řízení nevyhodnotil za dostatečné pro obnovu řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že správní orgány dospěly k absurdnímu závěru, že žalobce je povinen platit daň z bezdůvodného obohacení, které na jeho úkor získala jiná osoba. Žalobce dále uvedl, že k tomu doložil jako nový důkaz odvolání Ing. H. proti rozhodnutí o vzniku, trvání a zániku pojištění ze dne 16. 12. 2013, ve kterém uvedl, že předmětné příjmy představovaly podíl společníka na zisku společnosti, přičemž tyto pobíral

neoprávněně, tedy se bezdůvodně obohatil na úkor žalobce. Žalovaný k tomuto důkazu nepřihlížel, protože měl být nekompletní. Toho si není žalobce vědom, avšak i kdyby tomu tak bylo, byl žalovaný povinen žalobce vyzvat k jeho doplnění.

[8] Dalším novým důkazem je odborné posouzení daňového poradce Ing. B. a odborné posouzení notářského úřadu JUDr. M., ve kterém byl posuzován dokument „Výměr odměny společníka“, ze kterého vycházel i správce daně v původním řízení. Z odborného posouzení vyplývá, že charakter příjmů byl správními orgány posouzen nesprávně. Tyto důkazy žalovaný nepřipustil, protože nesplňují podmínku neexistence v původním řízení. Odborná posouzení však byla zpracována až po právní moci rozhodnutí o odvolání.

[9] Žalobce dále předložil rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále též „ČSSZ“) a rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále též „VZP“), kterými byla zrušena původní rozhodnutí příslušných správních orgánů, kterými byl dovozen vznik povinné účasti na systému sociálního a zdravotního pojištění k předmětným příjmům. Tyto důkazy žalovaný odmítl s tím, že nejsou dostatečně odůvodněny. Jelikož ve dvou ze tří oblastí veřejné správy daly příslušné orgány ohledně charakteru příjmů Ing. H. žalobci za pravdu, bylo oprávněné očekávání žalobce, že i orgány daňové správy zjednájí nápravu svých dřívějších věcně nesprávných rozhodnutí. Jelikož tak žalovaný neučinil, byla porušena zásada legitimního očekávání.

[10] Žalovaný měl vyčkat skončení trestního řízení ve věci vedené Okresním soudem v Třebíči pod sp. zn. 1 T 95/2014 a vzít na zřetel výsledky, které z něj vyplynuly. V rozsudku ze dne 3. 11. 2014 soud dospěl k závěru, že předmětné příjmy nejsou příjmy ze závislé činnosti, nýbrž šlo o neoprávněně vyplacené podíly společníka na zisku obchodní společnosti, tedy bezdůvodné obohacení na úkor žalobce. Žalovaný však tento odkaz žalobce odbyl s tím, že materiály, které žalobce předal Polici ČR při podání trestního oznámení, měl k dispozici již v době původního řízení.

[11] V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval nejen otázkou splnění podmínek obnovy řízení, ale i otázkou věcné správnosti rozhodnutí správce daně v původním řízení, čímž překročil meze svých kompetencí. Napadeným rozhodnutím došlo k porušení čl. 1 a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[12] Žalobce měl tedy za to, že řádně osvědčil splnění podmínek pro povolení obnovy řízení. S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[13] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že odborné posouzení či znalecký posudek osvědčuje určitý stav, tedy okolnosti, které již nastaly. V nyní projednávané věci předložená odborná posouzení žádné nové skutečnosti neobsahovala. Důkazy „nalezené v archivu“ rovněž nelze považovat za nové skutečnosti. Rozhodnutí ČSSZ a VZP neobsahují závazné vyřešení předběžné otázky ani se nejedná o nové důkazy. Řízení ve věci sp. zn. 1 T 95/2014 dosud nebylo pravomocně skončeno, navíc znění nepravomocného rozsudku nebylo v řízení o povolení obnovy předloženo, a proto ho nelze použít jako důkaz.

[14] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, a aby žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení v paušální částce 300 Kč.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[15] V replice ze dne 24. 3. 2015 žalobce zdůraznil, že přinejmenším je třeba jako nový důkaz vnímat odvolání Ing. H. proti rozhodnutí o vzniku, trvání a zániku pojištění, jelikož jeho vyjádření je v zřejmém rozporu s tím, co dříve uvedl při podání vysvětlení dne 28. 3. 2012 na Policii ČR. Trestní řízení bylo pravomocně skončeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2015, č. j. 8 To 24/2015-1155, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně. I další důkazy a skutečnosti, které žalobce v řízení uplatnil, jsou novými skutečnostmi a důkazy ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

V. Duplika žalovaného

[16] Ve vyjádření ze dne 27. 4. 2015 žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, sp. zn. 2 Afs 186/2004, ve kterém je řešen vztah daňového řízení (obnovy řízení) a trestního řízení. Dále uvedl, že usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 8 To 24/2015-1155 a jemu předcházející rozhodnutí soudu první instance nebylo a nemohlo být uplatněno v rámci řízení o povolení obnovy řízení, neboť v té době neexistovalo. Nemůže se proto jednat o nový důkaz nebo skutečnost, která by mohla mít vliv na povolení obnovy řízení.

VI. Posouzení věci soudem

[17] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[18] V nyní projednávané věci žalobce učinil sporným, zda byly na základě jeho návrhu naplněny podmínky pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí; b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku; c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem, nebo d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.

[19] Při rozhodování o obnově řízení zkoumá správce daně jen to, zda je tu dán některý z důvodů obnovy podle § 117 odst. 1 daňového řádu; průběhem ani výsledkem vyměřovacího/doměřovacího řízení se nad rámec těchto důvodů již nezabývá. Námitkami

poukazující na vady vyměřovacího/doměřovacího řízení proto nelze účinně zpochybnit zákonnost rozhodnutí ve věci obnovy řízení. Ustanovení daňového řádu týkající se obnovy řízení míří pouze na otázky skutkové, nikoli právní. Slouží k nápravě nedostatků ve zjištěném skutkovém stavu, nikoli k nápravě chybného právního hodnocení skutkového stavu. Za novou skutečnost tak nelze považovat jiný výklad právních předpisů, tj. odlišný právní názor.

[20] Žalobce v návrhu na obnovu řízení obecně uvedl, že v měsíci červnu 2013 byly naplněny podmínky pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. a), b) a d) daňového řádu. Z dalších podání však vyplynulo, že žalobce má za to, že byly naplněny podmínky § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu (výslovně to uvedl i v replice ze dne 24. 3. 2015).

[21] Nové skutečnosti ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je nutno chápat tak, že může jít jen o skutečnosti v době rozhodování správce daně již existující, které nově, tj. po právní moci rozhodnutí, jen vyšly najevo a předtím přes svoji existenci nebyly známy ani daňovému subjektu ani správci daně, a nemohly být tedy vzaty v úvahu v daňovém řízení a brány v úvahu při rozhodování. To samé lze vztáhnout i k novým důkazům.

[22] Žalobce ve svém návrhu konkrétně odkázal na materiály poskytnuté Policii ČR pro účely vyšetřování. Jednalo se o kopii knihy dluhů k datu 1. 10. 2002, 20. 3. 2003 a 30. 10. 2003 spolu s ručně psanými poznámkami a daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob Ing. H. K tomu jak OFŘ tak žalovaný správně uvedli, že se nejedná o nové skutečnosti, které nemohl žalobce uplatnit dříve, jelikož je měl k dispozici již v předchozím daňovém řízení.

[23] V doplnění návrhu žalobce uvedl, že podal civilní žalobu na náhradu škody způsobené Ing. H., s tím, že součástí žaloby je i odborné posouzení zpracované notářským úřadem JUDr. M. a odborné posouzení společnosti IRIDA, s.r.o., ke způsobu vedení účetnictví se zaměřením na vyplácení tzv. odměn společníka. Odborná posouzení nemohla být důvodem pro povolení obnovy řízení, jelikož se nejednalo o skutková zjištění, ale pouze o právní rozbor skutečností známých již v původním řízení (viz str. 5 odst. 3 rozhodnutí OFŘ a str. 5 odst. 4 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že je žalobce fakticky neměl dříve k dispozici, neznamená, že je v původním rozhodnutí nemohl bez svého zavinění uplatnit. Žalobce měl v původním řízení možnost předkládat důkazy včetně znaleckých posudků či odborných posouzení. Rovněž skutečnost, že žalobce podal civilní žalobu, nemůže být důvodem pro obnovení řízení, jelikož se nejedná o skutečnost, která by mohla mít vliv na výrok původního rozhodnutí.

[24] Odvolací finanční ředitelství nespatořovalo důvod pro obnovení řízení ani v tom, že se věcí zabývá Policie ČR, jelikož trestní věc je posuzována z hlediska spáchání trestného činu a nikoli z hlediska splnění daňových povinností žalobce, který se nemůže z daňové povinnosti vyvázat odkazem na protiprávní jednání svého „zaměstnance“ (viz str. 5 odst. 5 rozhodnutí). S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Skutečnost, že bylo vedeno trestní řízení proti osobě Ing. H., příp. že byl v této věci vydán zprošťující rozsudek, nemohla být důvodem pro obnovu řízení. Pro účely daňového řízení je správce daně oprávněn si učinit úsudek o charakteru finančních transakcí sám. Je sice vázán rozhodnutím o (ne)spáchání trestného činu, nicméně to není pro tuto věc podstatné. K tomu lze poukázat na závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 20/2011-68 (rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), že za novou skutečnost/důkaz nelze považovat trestní rozsudek vydaný po

pravomocném skončení řízení, jehož obnovy se daňový subjekt domáhá, a to zejména za situace, kdy tento subjekt mohl již v původním řízení uplatnit skutečnosti uvedené v trestním rozsudku.¹

[25] Až v průběhu odvolacího řízení žalobce předložil další důkazy, o kterých měl za to, že odůvodňují obnovu řízení. Především šlo o vyjádření Ing. H. k oznámení o zahájení správního řízení Okresní správou sociálního zabezpečení Třebíč a následné odvolání proti rozhodnutí o vzniku, trvání a zániku pojištění a část jeho výpovědi na Policii ČR. Dále pak odborné posouzení daňového poradce Ing. B., rozhodnutí ČSSZ o zastavení řízení ohledně nemocenského a důchodového pojištění Ing. H. a rozhodnutí VZP, kterým byl zrušen výkaz nedoplatků.

[26] K těmto důvodům se nemohl vyjádřit orgán prvního stupně, a přezkoumal je tak pouze žalovaný. Ke změně výpovědi Ing. H. žalovaný uvedl, že v původním rozhodnutí správce daně vycházel i z jiných důkazů a předložené materiály neprokazují tvrzení žalobce. Argumentaci obsaženou v odborném posouzení Ing. B. žalovaný s ohledem na ostatní skutečnosti odmítl a zopakoval, že odborný posudek není nový důkaz splňující podmínku neexistence v původním řízení. Co se týče rozhodnutí ČSSZ a VZP, žalovaný nepovažoval tyto důkazy za natolik odůvodněné, aby mohly potvrdit tvrzení žalobce a měl za to, že neobsahují argumenty, které jsou rozhodné pro posouzení příjmů Ing. H. z pohledu daně z příjmů fyzických osob.

[27] Zde je třeba znovu zdůraznit, že obnova řízení je nástrojem umožňujícím skutkové přehodnocení pravomocně ukončeného řízení, neužije se jí proto pro nápravu právních vad. Právě tento znak (náprava skutkových vad) je charakteristický pro obnovu řízení. Tento opravný prostředek tak neslouží k nápravě vad řízení či nápravě nezákonností daňového rozhodnutí.

[28] Veškeré skutečnosti (důkazy), na které žalobce odkazoval ve svém odvolání (ale i v žalobě), spočívaly v právním hodnocení předmětných plateb Ing. H.. Rovněž tvrzená změna v jeho výpovědi svědčí pouze o změně právního názoru Ing. H., avšak nemění nic na zjištěném skutkovém stavu, a sice tom, že k platbám Ing. H. od žalobce docházelo, že tyto příjmy plynuly ze vztahu Ing. H. k žalobci a že byly čerpány za vědomí všech jednatelů žalobce. Právní posouzení charakteru těchto plateb proběhlo v původním řízení a nyní již nebylo možné obnovit řízení na základě jiného právního názoru, ať už trestního soudu, ČSSZ, VZP či oslovených daňových poradců. Ostatně ani judikatorní změna či ustálení právního názoru nepředstavují novou skutečnost či důkaz zakládající důvod pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 6 Afs 202/2014-25, publ. pod č. 3304/2015 Sb. NSS). Skutečnost, že žalovaný neobnovil řízení na základě rozhodnutí ČSSZ a VZP tak s ohledem na výše uvedené nelze považovat za porušení zásady legitimního očekávání. K odbornému posouzení Ing. B. lze odkázat již na výše uvedené ohledně odborných posouzení.

¹ Použitá judikatura se vztahuje ke dřívější právní úpravě dle § 54 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak vzhledem k obdobnosti dřívější úpravy s úpravou nynější (§ 117 daňového řádu), je použitelná i pro nyní projednávanou věc.

[29] Žalobci lze dát za pravdu, že se žalovaný nadbytečně zabýval věcným posouzením některých předložených důkazů, resp. věcnou správností původního rozhodnutí, nicméně tato vada nezpůsobovala nezákonnost rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého důvodu žalovaný nedospěl k závěru, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění žalobce uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Z žaloby nebylo zcela zřejmé, čím měl být porušen čl. 1 a čl. 2 odst. 2 Listiny základních a svobod, nicméně s ohledem na shora uvedené lze konstatovat, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Soud nemá ani důvod správním orgánům vytýkat žádné nedostatky v užití správního uvážení.

[30] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil konkrétní závěry ke všem důkazním návrhům, které žalobce uvedl v návrhu na obnovu řízení. Jednotlivě ke všem důkazním návrhům žalobce žalovaný ozřejmil, z jakých důvodů nejde o důkazy nové, příp. proč nejde o důkazy, které žalobce nemohl bez svého zavinění uplatnit již dříve, případně též, že se vůbec nejedná o důkazy relevantní pro dané řízení.

[31] I když odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo ke všem nově předloženým důkazům či skutečnostem zcela precizní, podstatné bylo to, že správní orgány správně uzavřely, že nevyšly najevo žádné nové skutečnosti nebo důkazy ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. K tomu lze poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu, který se týkal přezkumu rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem, a který je dle názoru zdejšího soudu možné přiměřeně aplikovat i při přezkumu rozhodnutí odvolacího správního orgánu krajským soudem a i na nyní projednávanou věc. V rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008-66 (publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud konstatoval, že „v případě zamítavého rozsudku krajského soudu založeného zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech je podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodující, zda je tento rozsudek přezkoumatelný, zda řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a zda současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že je výrok rozsudku krajského soudu v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámeček věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány. [...] Nejvyšší správní soud tak byl oprávněn korigovat argumentaci, na jejímž základě zamítl krajský soud žalobu stěžovatelky, svou vlastní úvahou, které by vedla v daném případě také k zamítnutí žaloby. Přitom je podstatné, že Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem v jeho konečném závěru o tom, že správní orgány nepochybily“.

VII. Závěr a náklady řízení

[32] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[34] Žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, spočívajícím v písemném vyjádření k žalobě podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dovodil, že má nárok na paušální náhradu nákladů na základě § 60 odst. 4 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014.

[35] K návrhu žalovaného soud konstatuje, že rovnost účastníků řízení není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „*zásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.*“ A *contrario* z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014-20).

[36] Taková situace nastala v nyní posuzované věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „*v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96-23).*“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (viz rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014-31).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. ledna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu